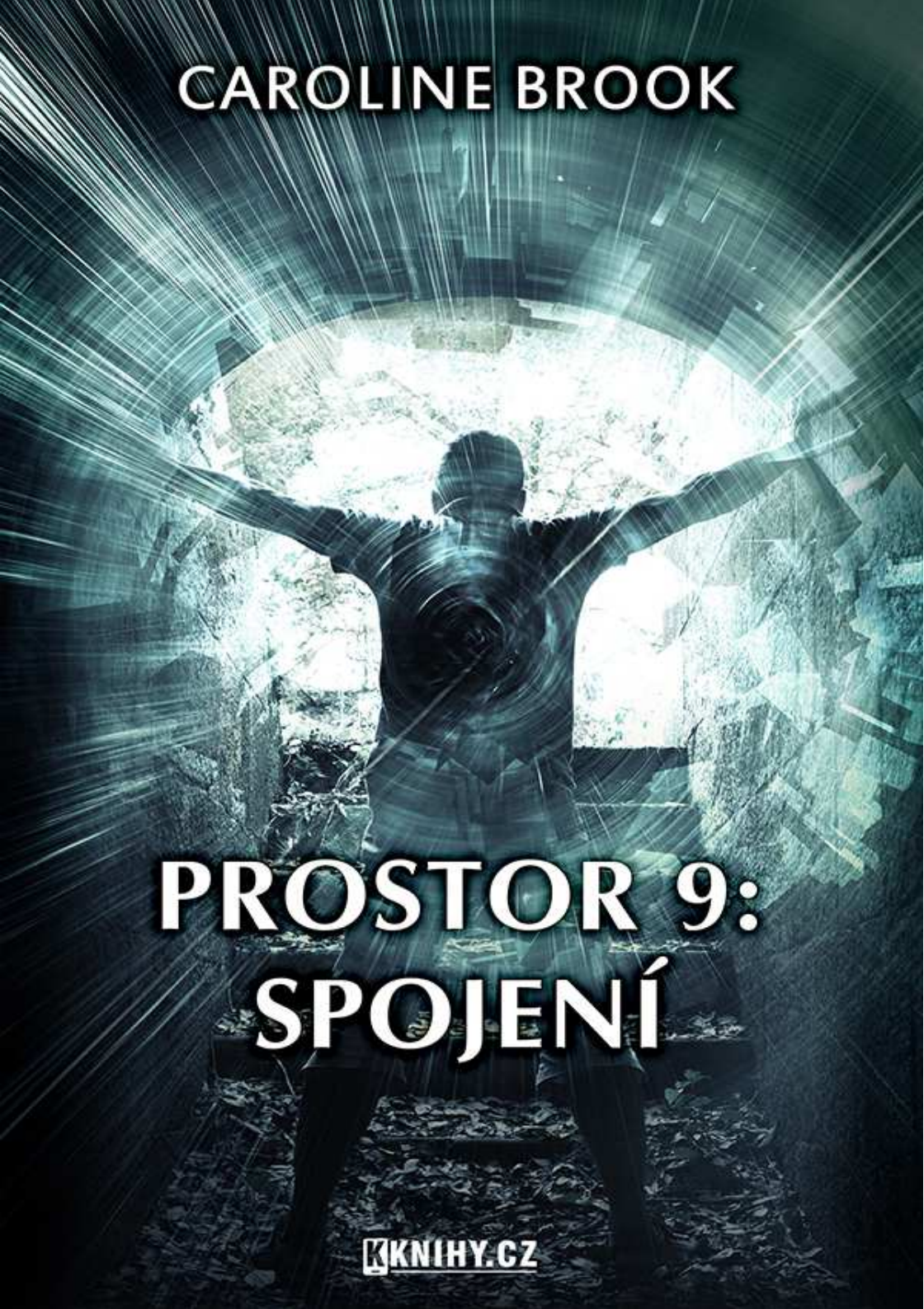
CAROLINE BROOK
PROSTOR 9:
SPOJENÍ
KNIHY.CZ

Prostor 9: Spojení
Caroline Brook
Vydáno v listopadu 2015 jako 21.publikace vydavatelství
Vydavatel: Pavel Kohout (www.kknihy.cz)

ISBN:
epub: ISBN 978-80-88061-50-2
mobi: ISBN 978-80-88061-51-9
pdf: ISBN 978-80-88061-52-6

Prostor 9

Věnováno všem, kteří ve mně věřili a věří.

Spojení

KAPITOLA 1

Už si ani nemohu vzpomenout, kdy jsem se normálně vyspal. To co se tady odehrávalo, bylo něco mezi snem a bděním. Ale pomalu jsem si začal zvykat. I ten krátký čas, který jsem zde strávil, mi změnil celý můj život. A celý pohled na něj.

„Nicku, pro dnešek končíme, běž si odpočinout.“ Ozvalo se z druhé strany místnosti a já byl neskutečně šťastný, že to slyším. Ještě jsem rychle zkontroloval ostatní, zdali jsou v pořádku, zvedli jsme se a odcházeli mlčky do svých bytů.

Cestou jsem si ještě chvíli promasírovával střídavě předloktí, které jsem měl jako v ohni. Věděl jsem, že to za chvíli přejde, ale i tak mě bolest vždycky přemáhala.

Ze začátku jsem nevěřil, že tomu začnu říkat můj byt. Jsem tu sice jen pár dní, ale ty mi přijdou nekonečné a hodinu od hodiny těžší.

Poté, co jsem chvíli hledal kartu, konečně jsem ji našel ve své kapse u saka. Odemkl jsem a světla se díky pohybovému čidlu okamžitě rozsvítila. Venku bylo umělé osvětlení, které dodávalo alespoň trochu světla do zdejších temných prostor, ale i tak mě světla opět na chvíli oslepila.

Promnul jsem si oči a pokusil si tak navrátit zrak. Vydal jsem se potom chodbou přímo do kuchyně. Ale místo toho, abych si dal něco k jídlu, opět jsem vytáhl flašku whisky, vzal skleničku, do které jsem dal trochu ledu, a šel si sednout do obýváku. Poté, co jsem vše položil před sebe na konferenční stolek, svalil jsem se do křesla únavou. Naráz jsem vypil plnou skleničku toho jediného, co mě teď drželo na nohou. Nikdy jsem s pitím nechtěl a ani neměl začínat, ale teď jsem si potřeboval opravdu nutně trochu vyčistit hlavu od toho všeho, co se tady děje.

Opřel jsem se do křesla a vzhlédl ke stropu. Byl jsem jím v tu chvíli naprosto fascinovaný. Ani nevím, co mě na bílém stropě tak fascinovalo. Asi to bylo to, že byl tak jednotvárný a měl jisté aspoň něco. Bude stále bílý, dokud ho nepřemaluji.

Promnul jsem si obličej, opřel se o kolena, schoval svůj obličej do dlaní a zhluboka se nadechl. V duchu jsem si pomyslel. „Proč jsem jen tehdy souhlasil.“

- - -

To ráno bylo pro mě jako každé jiné. Vstát, osprchovat se, poté se snažit přimět moje nezkrotné vlasy k nějaké spolupráci a vyrazit do školy. Poté, co jsem úspěšně dokončil střední školu, začal jsem studovat na nedaleké univerzitě.

Byl jsem opravdu unavený, do noci jsem studoval všechny materiály, na které jsem předtím neměl čas. Po kontrole, zda mám všechny potřebné věci s sebou, jsem konečně mohl vyrazit.

Sešel jsem po schodech dolů a ještě se zastavil před zrcadlem, abych se ujistil, že opravdu můžu vykročit ven. Při bližším pozorovaní jsem zjistil, že se mi řetízek nějak zamotal do knoflíků u košile, potom, co jsem ho uvolnil, jsem ještě upravil kravatu a vzal sako z háčku. Ještě jednou urovnal vlasy a vyrazil.

Dnes jsem kupodivu měl trochu času navíc než obvykle, tak jsem se ještě mohl zastavit pro kávu a něco k snídani. Se snídaní jsem to nikdy moc nepřeháněl. Snídal jsem pravidelně jen po oslavách a ve dnech, kdy se mi chtělo něco připravovat. Vzhledem k tomu, že jsem bydlel sám, se to moc často nestávalo.

Se štěstím jsem se vyhnul zácpě uprostřed města a v plynulém provozu, (jak se to jen tady dalo) jsem dorazil ke škole. Až nezvykle rychle jsem našel parkovací místo, sako jsem přehodil přes tašku, kterou jsem si dal přes rameno, pobral věci a zamkl auto.

„Nicku.“ Aniž bych se musel otáčet, věděl jsem, kdo to na mě z dálky volá, byl to můj dobrý kamarád Matt.

„Matte.“ Zvolal jsem k němu, na znamení pozdravu. Vysoký, vždycky precizně upravený mladý muž, s velice pronikavým pohledem a světle šedýma až modrýma očima. Hnědé vlasy střižené na krátko a přiléhavé modré kalhoty a k nim bílá košile umocňovali jeho sportovní postavu. To byl Matt, kterého už takovou dobu znám, někdy lépe než sám sebe.

„Dneska nějak včas ne?“ tu škodolibou poznámku si rozhodně nemohl odpustit, protože u mě to opravdu nebylo zvykem, že jsem někde na čas.

„Dneska jsem si trochu přivstal.“

„To chápu, pan Smith už docela nadává, že chodíš pozdě.“ Ano náš profesor angličtiny, byl už celkem nerudný z toho, že jsem ustavičně chodil pozdě, proto jsem si řekl, že se jeden den překonám a zkusím tu být včas. A ono se to opravdu povedlo.

- - -

Byl to další nudný den, hodina se táhla za hodinou a já už nevěděl, ani jak si mám sednout, natož abych dokázal předstírat zájem o nějaké vzdělávání. Čas jsem si krátil projížděním všeho, co jsem měl v telefonu.

Najednou moji pozornost přitáhlo něco velice neobvyklého. Do místnosti vstoupila další osoba, která tam v tu chvíli rozhodně neměla co dělat. Byla to sekretářka, která byla spíše něco jako recepční, seděla přímo dole v budově a řešila všechny věci, od ztracených klíčů až po vyřizování důležitých vzkazů.

Když jsem se rozhlédl kolem sebe, ta žena upoutala pozornost všech. Nejen tím, že její štíhlou postavu umocňovala těsná červená sukně a velmi přiléhavé stejnobarevné sako, její hnědé krásně vlnité vlasy a velice snadno zapamatovatelný obličej. Vypadala velice vystresovaně a zároveň naléhavě a okamžitě zamířila za profesorem Brownem.

Na profesorovi bylo velmi znatelné, že ho to, co mu řekla, velice vyvedlo z míry, a to u tohoto profesora byl opravdový zázrak. Jednou rukou se opřel o tabuli a druhou si založil do kapsy, tak jak to dělal vždycky, když se někomu snažil vysvětlit, že termín odevzdání nějaké práce je opravdu daný a že ho nezajímá, že máte i jiné předměty, na které se musíte připravovat.

Naklonil se k ní ještě víc, aby jejich konverzace nebyla nikomu jinému přístupná a poté se rozhlédl po třídě. Jeho oči spočinuly na mě, v tu chvíli jsem strnul a začal se opravdu bát toho, co přijde.

„Nicku, vezmi si věci a pojď sem.“ Pokynul ještě na znamení rukou a já už si urychleně sebral věci a šel trochu nejistě za ním. Ještě jsem se rychle podíval na Matta, který také zbystřil a škubnul rameny na znamení, že opravdu neví, oč jde.

Sako jsem pevně svíral v levé ruce a druhou jsem si přidržoval tašku na rameni. Její popruh se krabatil pod silou mojí svírající se pěsti. Stál jsem tam a čekal na další instrukce, neměl jsem sílu jít až k nim a přerušit jejich rozhovor.

„Pojď se mnou.“ Pokynula sekretářka a už jsme spolu mizeli ze třídy. Ještě si matně vzpomínám na nechápavé výrazy všech přítomných, ale v tu chvíli jsem se soustředil na to zjistit důvod toho celého.

Následoval jsem ji chodbou až k výtahu, minuli jsme několik tříd a já vždy nahlédl do každé z nich prosklenými dveřmi, abych si ukrátil čas a nemusel pozorovat své kroky.

Společně jsme nastoupili a jeli do 3. patra. Když se výtahové dveře otevřely, pokračovali jsme v naší cestě další chodbou, nakonec jsme došli do prázdné učebny, kde již čekali dva muži v černých košilích a černých kalhotách.

Čím dál tím více se mě zmocňoval strach, že tohle nebude asi jen kvůli mým pozdním příchodům.

KAPITOLA 2

„Posaď se tady," pokynul mi jeden z mužů k již připravené židli před stolem, kde obvykle stával můj profesor psychologie a opíral se o něj, když nám vysvětloval jak nejlépe zacházet s ostatními lidmi.

Sekretářka jak jsem vešel do místnosti, se hned otočila na podpatku, zavřela za námi dveře a odkráčela pryč.

Z toho chlapíka, co si mě, právě teď tak nevybíravě prohlížel, šel opravdu strach. Jeho mohutná postava a temné hnědé oči doplněné kamenným výrazem stačily na okamžité zmražení všech mých pocitů. Ten druhý, co tam byl s ním, byl o poznání menší, měl světlejší vlasy, ale také se tvářil, jako kdybych prozradil mezinárodní tajemství a teď bych kvůli tomu měl jít na smrt, nebo přinejmenším do federálního vězení.

„Ty určitě nevíš, proč si tady."

„To opravdu nevím, pane," snažil jsem se zakrývat strach, který jsem měl v hlase, když jsem odpovídal na tu otázku tomu mohutnému muži. Ale myslím, že i tak to bylo velice patrné i z mého výrazu.

Oba se opřeli o stůl a zírali na mě, jako kdybych byl tajný agent a oni se ze mě snažili dostat nějaké informace.

„Slyšel si někdy o sedmilisté růžici?" tentokrát otázka směřovala od menšího z mužů.

„Sedmilisté růžici?"

„Ano." Dodal mohutnější a založil si ruce na náznak toho, že se mnou nechce mít nějakou trpělivost.

„Ne, neslyšel." Při té odpovědi jsem na chvíli stočil zrak na své ruce, které se mi začaly třást jako vždy, když jsem byl ve stresu.

„Jo, tak neslyšel." Založené ruce mu nezůstaly dlouho a šel ke mně ještě blíž, aby tak zdůraznil svojí nadřazenost nade mnou.

„Ne, opravdu,“ snažil jsem se do své židle zarazit na tolik, abych získal alespoň trochu prostoru.

„Ale no tak, nechceme ho přece vyděsit, priorita 6 nezapomeň.“ Zarazil ho ten menší v další postupu směrem ke mně. V tu chvíli jsem byl za to neskutečně rád, protože cítit jeho pohled takhle zblízka mi rozhodně radost nečinilo.

„Jo dobře, tak mu to vysvětli.“ V tom se otočil a odcházel ode mě a přitom divoce rozmáchl rukama.

„Můžeš nám ukázat, co nosíš na krku?“ Řekl klidnějším a konejšivějším hlasem menší z mužů.

„Cože?“ jeho otázku jsem nechápal a dal jsem to tak i svým výrazem dosti najevo.

„Tvůj přívěšek.“ Ozvalo se zpoza stolu, kde právě stál odehnaný můj odpůrce.

„Ano, tvůj řetízek, můžeš mi ho ukázat.“

Sice jsem nechápal důvod tohohle celého divadla, ale nechtěl jsem klást žádný odpor, povolil jsem si kravatu a vytáhl svůj zlatý přívěšek.

Ten menší obešel stůl, přistoupil ke mně a vzal si ho do ruky, aniž by mi ho sundal. Řetízek se mi trochu zařízl do krku, ale snažil jsem se to nevnímat.

„Je to on.“ Otočil se opět k trucujícímu kolegovi, který poté hned přispěchal, aby se také přesvědčil.

„Vážně.“ Konstatoval i druhý a opřel se o stůl.

Nechápal jsem, co je na něm tak zvláštního, byl to jen malý přívěšek ve tvaru erbu, na kterém bylo vyryto něco, co jsem už roky zkoumal, nejdřív u svého otce a teď u sebe, ale nikdy jsem nepřišel na to, co to je. Jelikož se na něm již stáří podepsalo, byly tam pouze matně znatelné vyryté rysy nějakého asi rodového erbu.

„Můžete mi vysvětlit, o co tu jde?“ nevydržel jsem již čekat na vysvětlení, a proto jsem trochu hlasitěji, než jsem chtěl, vykřikl svou otázku. Oba to

očividně vytrhlo z přemýšlení. Okamžitě mě strach z jejich reakce na můj zvýšený hlas zarazil do židle a zvedl tep.

„Víš, tohle není jen tak obyčejný přívěšek, je starý už víc než 500 let.“ Odpověděl mi konečně po chvíli menší z mužů.

Zůstal jsem tam jen tak sedět a na chvíli jsem se podíval na ten podle nich vzácný kousek, který jsem nosil již třetím rokem na svém krku. Dostal jsem ho, když mi bylo 18 od svého otce, který mi řekl, ať ho nosím vždy u sebe, že mi přinese štěstí. Zatím se to celkem plnilo. Ale jinak mi unikala pointa tohoto celého okamžiku.

„Je to jeden z medailonů sedmilisté růžice. Víš, legenda vypráví, že když se všechny erby spojí do jedné růžice, tomuž, kdo je spojí, přinesou nepřekonatelnou moc.“ Jeho vysvětlení mi, ale ani trochu nepomohlo.

„A co chcete po mně?“

„My po tobě nechceme vlastně nic moc, jen tvojí pomoc.“ *Nic moc? Nic moc si představuji tak, že vám ho dám a nashledanou.*

„Pomoc s čím?“ naléhal jsem dál.

„Účast na projektu 9.“

„Tak jo, už mě ty neznámý názvy začínají děsit a vytáčet, proč mi neřeknete prostě, o co jde.“ Moje trpělivost začala přetékat, nebyl jsem nikdy jeden z těch, kteří vyčkají na to, až se řešení dostaví samo. Vztek jsem cítil i na svých pulzujících spáncích.

„Je to tajné, proč si myslíš, že jsou tam ty čísla.“ Opět se přihlásil ke slovu druhý muž, kterému trpělivost přetékala, asi tak jako mě.

„Ale něco mu říct musíme.“ Otočil se k němu ten menší a snažil se ho nějak uklidnit. Já už jen čekal, co přijde.

„Nemůžeme ti říct všechno, to zkrátka musíš pochopit. Ale něco ti říct můžeme.“ Podíval se na mě s pochopením menší a posadil se na stůl přede mnou. „Jak již víš, ten erb, který máš na krku, pochází z velice komplikované minulosti. Těch erbů, podobných tomu tvému je celkem sedm. K těm erbům se váže něco jako moc, která se však v našem světě nevyskytuje.“

„V našem světě?“ Opakoval jsem po něm a nevěřil jsem svým vlastním uším. *Je nějaký jiný svět?*

„Už si řekl až moc,“ zarazil řečníka druhý muž, když se právě chystal mi odpovědět.

„Víš, nemůžu ti říct, co to znamená, alespoň ne teď.“ Ještě hodil pohledem na svého kolegu a ujistil se, že ho to nechá dokončit, já jsem jen seděl a napínal uši.

„Je to trochu komplikované, ale jedno ti říct můžu, to, kde jsme právě teď, může změnit tohle.“ Ukázal přitom na můj přívěšek, jakoby to, že ho mám, mohlo změnit svět.

Věděl jsem, na co tím naráží, protože v polovině věty, když řekl, to „kde jsme teď“, otočil hlavou směrem k fotce, která vysela přímo za ním na zdi.

Jeho přímá narážka na současnou politickou situaci ve světě, mě opravdu zarazila. Ve světě byla sice svoboda, ale jen do té míry, do které byla kontrolovatelná.

Je to již dlouho, co v našem světě panoval klid. I když někde zuřily války, svět se pomalu stával velmocí jednoho člověka. Což se sice polovině světa zamlouvalo, ale té, která byla proti, do budoucna moc času nezbývalo.

Sice jste si mohli dělat, co jste chtěli, mohli jste žít normální život jako před několika desítkami let, chodit ven, koupit si, nač jste pomysleli, ale nevěděli jste nikdy, kdy se to změní. Další den jste se mohli probudit do úplně jiného světa.

„A my to chceme změnit.“ Vymámil mě tím tak z mého přemýšlení o celé téhle situaci a celém světě komplexně.

„No, já do žádné války nejdu.“ Ohradil jsem se okamžitě.

„Tady nejde o žádnou válku, tady jde jen…“ nemohl dokončil větu, protože byl zaražen, rukou na rameni od druhého.

„Ví už toho moc, pokud do toho nepůjde, je to pro něj nebezpečné.“ Byl jsem dojat, to byla první věta od něj, která mi napovídala, že mě nechtějí někam zavést a zabít. Pak se spolu odebrali k oknu a něco si šeptali.

V tom volném okamžiku jsem se snažil přijít na to, co to má společného se mnou, *já nejsem žádný bojovník ani nic podobného,* pak mě z mého přemýšlení opět vyrušili oni.

„Musíš nám teď říct, jestli jsi schopný podstoupit pár testů, aby si nám pomohl, slibujeme ti, že se ti nic nestane, jen potřebujeme zjistit, zdali si ten koho hledáme. A neboj, platíme dost dobře.“

„Já nechci peníze, jen chci vědět proč?“

„To se dozvíš, až řekneš ano nebo ne.“

Moje představa z toho, že těmhle dvou hrůzostrašně působícím chlápkům řeknu ne, mě děsila ze všeho nejvíce, ale asi to bylo i mojí zatracenou zvědavostí.

Neměl jsem co ztratit, další den už nemusí být jako dnes, proto jsem se nadechl, zvedl oči od přívěsku a řekl: „Ano“

KAPITOLA 3

Další ráno bylo pro mě opravdu velice nemilé. Nejen, že jsem v noci téměř nespal, ale právě když jsem teď odhodil telefon a začal si balit své věci, mi docházela váha mého rozhodnutí.

Včera mi bylo ještě sděleno, že budu mít ještě pár dní na rozmyšlení a pokud budu stále souhlasit, za tři dny mě odsud odveze jejich řidič.

V tom začal telefon nepříjemně a pronikavě zvonit. Natáhl jsem se přes polovinu postele, kam jsem telefon dříve odhodil a zvedl hovor.

„Mluvím s Nickem Butlerem?“ ozvalo se z telefonu. Neznámé číslo mi neumožnilo zjistit, o koho se jedná a ani hlas volajícího mi nijak nepomohl.

„Ano, kdo volá?“ zeptal jsem se opravdu váhavě.

„Tady vrchní velitel Cruz, vy jste včera mluvil s mými kolegy a ty mi řekli, že jste souhlasil.“

„Ano, to jsem souhlasil, ale…“ než jsem stačil něco dodat, Cruz mě přerušil, „na dlouhé vybavování není čas, jen vás chci upozornit, že máte již jen 24 hodin na vyřízení všech vašich záležitostí a poté si vás vyzvedne naše auto a odveze vás k nám.“

„Cože? Jak 24 hodin? Jak všech záležitostí? To už se jako nevrátím? Co to…“ *Měl jsem mít tři dny!* Otázky ze mě létaly jedna za druhou a než jsem stačil vychrlit další, Cruz mě opět přerušil.

„Chápu, že máte tolik otázek, ale nebojte se, nic se vám nestane. S vaší rodinou jsme to již vyřídili, teď je na vás pokud si to ještě nerozmyslíte. Pokud ne, čekejte v tuto dobu zítra před vaším domem s pár sbalenými věcmi.“

„Dobře.“

Jakmile jsem to dořekl, telefon již byl hluchý. *Žádné rozloučení, říkám si? Ale to je jedno, co to všechno mělo znamenat? Co mé tři dny? To vypadá, jak kdybych se nikdy už neměl vrátit, opravdu mě chtějí k tak tajnému projektu, že*

se musím sebrat a odjet někam na nějaké tajné místo a nikdo mi k tomu nic neřekne?

V tu chvíli jsem si vybavil všechny filmy o špionech, které jsem kdy viděl a představil jsem si podvodní základnu, do které vás pustí jen přes otisky prstů či skenování oka.

Ten den jsem se rozhodl nejít do školy, protože jestli to má opravdu být můj poslední den tady, tak si ho užiji a neprosedím celý ve škole.

Zvedl jsem telefon a volal Mattovi.

„Hej, co děláš dneska odpoledne?“

„Nevím, proč?“ odpověděl poněkud rozespalým hlasem.

„Jsem tě vzbudil, co?“ při té otázce jsem se usmíval tak, že to dokonale zbarvilo můj hlas. Matt měl dnes volno díky jinému rozvrhu, který si zvolil.

„Trefa,“ ozvalo se a pak jsem ještě slyšel, jak si zívl.

„Tak ve čtyři v baru?“

„Dobře budu tam, ale teď mě ještě nech vyspat prosím.“

„Neboj, měj se.“ Stále jsem se smál, ale teď už tomu, že konečně také budeme mít čas si sednout a něco probrat. Při tom, jak jsme byli oba teď zaneprázdnění, to byl doslova svátek, když jsme se na pár hodin sešli.

Byli jsme přátelé již od základní školy, tudíž jsme toho spolu prožily opravdu hodně. Od prvních neúspěšných lásek až po nezapomenutelné oslavy našich narozenin.

„Měj se!“

Nevěděl jsem ale co s tím “posledním“ volným časem dělat. A tak jsem si začal psát seznam věcí, co sebou asi budu potřebovat. Jenže jakmile jsem vzal do ruky papír a tužku, narazil jsem na problém. Kam to vlastně jedu? Na jak dlouho? A co tam budu potřebovat?

Ještě chvíli jsem se utápěl v té nevědomosti, která se mě zmocňovala již od

včera, a pak jsem si řekl, že si prostě sbalím věci, jako kdybych jel někam na výlet. Týden nebo dva, déle tam snad nebudu.

Napsal jsem tudíž nejnutnější věci a šel balit. Vzal jsem svojí cestovní tašku a začal do ní nejdříve postupně dávat oblečení. Poté, co jsem napěchovanou tašku konečně donutil ke spolupráci a zapnul jí, jsem se vrhl na konečný seznam věcí, co si sbalím až zítra.

Už mi chyběly jen věci jako zubní kartáček, notebook, má oblíbená knížka a dalších pár takových věcí, bez kterých se nedá, podle mého, nikam odjet.

Nevěděl jsem, co dělat s volným časem, a proto jsem se uchýlil ještě do postele a chvíli brouzdal na internetu. Poté jsem si vzal svou oblíbenou knihu, co jsem poslední dobou měl u sebe pořád (a její vazba tomu tak odpovídala), sice jsem jí měl přečtenou už asi stokrát, ale stále mě nepřestávala uchvacovat.

Byl už čas vyrazit, tudíž jsem se oblékl a zavolal taxi. Jelikož budu dnes asi trochu pít, nebudu schopný řídit pak domů.

Cesta ode mne k baru, kde jsem se měl setkat s Mattem, trvala přes město asi 20 minut. Oznámil jsem řidiči, kam chci jet, a vyjeli jsme.

KAPITOLA 4

Čekání jsem si krátil poslechem své oblíbené hudby a pozorováním krajiny kolem sebe. Měl jsem takový zvláštní pocit, jako kdybych měl poslední možnost si to tu zapamatovat. Proto jsem pozoroval každý detail, který mě i normálně neupoutal.

Po několika minutách jsme míjeli dům, ve kterém bydlela moje bývalá přítelkyně, tudíž můj zrak na něm spočinul déle než na jiném objektu. Díval jsem se na něj tak dlouho, že jsem se dokonce musel i otočit, abych nepropásl jediný okamžik si ho ještě více prohlédnout. Když jsem se však otočil, spatřil jsem za sebou velké černé SUV s tak tmavými skly, že splývaly s černou barvou auta. To auto jsem nikdy poblíž neviděl a velice upoutalo moji pozornost, i přesto jsem ho po několika vteřinách pustil z hlavy se slovy, *to si jen nějaký boháč vyjel na nákupy*.

Konečně jsme byli tady, zaplatil jsem a šel pomalu směrem ke dveřím. Přede mnou byly tři dvoupatrové domy, které přesně doléhaly na sebe. Před sebou měly obrovské parkoviště pro zákazníky. Zprava byl můj oblíbený obchod s oblečením, na druhém konci obchod s potravinami a nad ním obchod s elektronikou.

Mezi nimi vyčníval křiklavě modro-bílý dům, který měl zalepená okna všemi možnými plakáty skupin, které tu kdy vystupovaly.

Ani jsem si to neuvědomil, ale zůstal jsem tam, jen tak stát a pozorovat ty domy před sebou. V tu chvíli mě něco vyrušilo, byly to dveře od auta, se kterými se ten, kdo je zavřel, rozhodně moc nemazlil. Jindy bych to neslyšel, ale jelikož jsem si vytáhl sluchátka s uší, sluch jsem měl přímo napjatý na každý zvuk kolem.

Bylo to to samé auto, které jsem viděl jet za námi. Rychle jsem popadl telefon do ruky a začal v něm něco hledat na znamení toho, že si s někým píši. Čekal jsem, že to mi dá možnost se podívat, kdo v tom autě přijel, aneb má přehnaná zvědavost, se opět plně projevila.

K mému udivení z něj vyšel jen muž oděný v černém obleku a pomáhal ven ženě, kterou jsem nepoznával. Měla dlouhé hnědé vlasy stažené do copu,

upnuté černé kalhoty a k nim bílou košili, na které měla ohrnuté rukávy k loktům. Rozhodl jsem se to nechat plavat a jít dovnitř.

Matt tu ještě nebyl, tudíž jsem mohl vybrat stůl sám. On vždycky vybíral strašně, vždy jsme buď seděli co nejblíže reproduktorům nebo vedle někoho, kdo měl ten nejpronikavější smích na světě.

Jelikož to byl bar spojený s kavárnou, byl otevřený skoro 24 hodin denně. Oba jsme to tu měli rádi, byl tu příjemný personál a příjemné prostředí.

Přes den se tu rozsvěcovala normální světla a objevil se tak krásný černo-bílý interiér, který za svitu UV světel vypadal opravdu jinak.

K mému úplně zadnímu boxu právě přišla Sky, mladá, menší servírka, která byla mojí dobrou kamarádkou. Poznali jsme se ve škole, když jsme spolu pracovali na jednom projektu a od té doby jsme dobří přátelé.

„Nicku, co si dneska dáš?“ volala na mě již z dálky a zřejmě to bylo i na znamení pozdravu.

„Hele, asi začnu jako obvykle, čekám na Matta.“

„No, už jsem si říkala, kde ho máš, když všude chodíte spolu.“ Dodala s milým úsměvem, pak se otočila na patě a opět odešla směrem k baru.

Čekal jsem asi 10 minut, upíjel přitom pivo a mojí pozornost opět upoutal ten pár, který jsem viděl na parkovišti, sedli si přímo naproti mně, a to mi poskytovalo velice dobrý výhled.

Z mého pozorování však brzy sešlo, jelikož konečně dorazil Matt.

„Ahoj a promiň, ještě jsem musel něco zařídit,“ pozdravil a sedl si naproti mně.

„Ahoj, v pohodě, já jsem tu jen chvíli.“

„Hele, dojdu si objednat na bar a ty mi pak řekneš kam, si to včera zmizel.“ Jeho otázka hned směřovala opravdu na tělo. Včera totiž potom co jsem skončil s konverzací s těma dvěma, jsem odjel raději domů a jemu úplně pak zapomněl napsat nebo zavolat.